

[Lasse Budtz]

Andre medlemmer af den socialdemokratiske gruppe vil deltage i denne debat, og jeg skal derfor i denne omgang indskrænke mig til at sige om TV-spredningen, at socialdemokratiet er tilhænger af en TV-kanal 2. Det kan ikke undgå at koste penge og da slet ikke, hvis vi skal stille det rigtige krav til kvalitet. Det nytter ikke at kræve en stor licensforhøjelse for at få et TV 2, men vi er også imod reklamer i TV – det er nok sivet ud. En vis omprioritering og en bedre udnyttelse af de eksisterende faciliteter er derfor naturlig. Måske vil det være rimeligt at afvente mediekommissionens indstilling til efteråret, før vi beslutter os definitivt.

Socialdemokratiets grundlæggende holdning er altså – bortset fra det selvfølgelige krav om kvalitet på kulturområdet – ytringsfrihed og derfor tolerance, et kulturelt demokrati og derfor ikke ensretning, decentralisering og derfor ikke ensidighed. Kultur er for alle, der er ikke nogen form for kultur, der er finere end andre, og finkultur ved vi slet ikke hvad er.

Per Stig Møller (KF):

Statslig kulturpolitik er i grunden noget underligt noget. Fortidens mæcener så, læste og lyttede og støttede med deres egne penge, hvad de personlig gik ind for og troede på. Staten derimod hverken ser, hører eller læser og er derfor kunstneren ganske uvedkommende, hvis det ikke lige netop var, fordi den støtter med andres penge.

Imidlertid forholder det sig jo sådan, at mæcener er få og de moderne økonomiske betingelser så barske, at kunsten slet ikke kan trives på markedskræfternes præmisser alene. Det har den i øvrigt aldrig kunnet. Dertil kommer, at der for en kulturnation findes utallige opgaver, som det vil være naturligt at klare i fællesskab, og fællesskabets pengepung er nu engang de offentlige kasser. Det gælder først og fremmest bevarelsen af vores kulturarv, videreførelsen i form af uddannelser og opbygningen af nationale samlinger til gavn for landets borgere.

Det er til gavn for både nutidens og fremtidens mennesker, at vi bevarer det værdifulde og dermed sikrer dets muligheder for at være til stede i fremtiden. Det er væsentligt, at hver tid sætter sit åndelige præg på historien, der er en proces. Det gør tiden i kraft

af det, den skaber og giver livsbetingelser. Enhver må beklage, at vor tid ikke har skænket eftertiden Dreyers Jesusfilm eller et bygningsværk af Jørn Utzon. Hvordan vil dommen lyde over en tid, der kun sætter sig varige spor i form af forsikringspalæer og bankfacader? Ved at renovere og forny Det kgl. Teater samt opføre et par musikhuse har vi såmænd kun gjort det mindste, vi kunne gøre. De spor, en tid vælger at sætte sig, vidner om, hvad tiden var.

Det er derfor godt, at den nuværende regering har besluttet, at der i det statslige byggeri skal afsættes et beløb, svarende til én procent af byggeudgifterne, til kunstnerisk udsmykning. Det er den rigtige vej, for kunstnere vil ikke subventioneres, de vil naturligvis anvendes. De ønsker at sige og vise tiden noget; det er derfor, vi lytter og ser. Derfor er det en rigtig kulturpolitik at give støtten så direkte som muligt til kunstneren og værket og at gøre administrationen så beskedent som muligt.

I kulturpolitikken må der sættes og voves. Det må der særlig i søgende og stærkt foranderlige tider, thi i dem kræves stor mobilitet af den enkelte. Men hvad er mobile mennesker uden tyngde og midtpunkt, hvad er foranderlige tider uden konsistens? Det er manipulerbare individer og flyvske tider. Tyngden i sindet og konsistensen i forandringen bidrager kulturen med. Derfor er det just i tider med store krav til forandringsevner, at fornelse af kunst og kultur skal fremmes mest muligt; det er i dem, vi har størst behov for en ekspansiv kulturpolitik, og det er selvfølgelig fremsynet, at regeringen midt i en nedskæringsperiode vil udvide kulturbudgettet ud fra nøgleordene: kvalitet, mangfoldighed og valgfrihed, hvortil jeg gerne vil føje ordet fornelse.

Kulturområdet har en ganske særlig bevidsthed hos denne regering, hvad vi ikke mindst ser af, at man nu vil se på kunstnerens sociale stilling; det er der vist ikke nogen der har taget tilstrækkelig seriøst på før denne regering.

Der er i den seneste måned indgået flere væsentlige forlig, som vil få stor betydning for kulturlivet. Det drejer sig om museumsloven, idrætten og teaterloven, og indtil for 5 minutter siden troede vi jo også, at det kunne komme til at dreje sig om TV-virksomhed.